

ειν, και ητοιμάζοντο να κάμωσιν έρευαν. Ο ύψη γούμενος συνομιλών με τους άξιωματικούς, τους εκπράτει εις την είσοδον· άλλ' ούτοι, χάζαντας επί τέλους την όπομονήν, ήρχισαν τα παραφέρωνται εις άπειλάς, και ελάλουν περί εκδιάτωσης του μοναστηρίου. "Εν εκ των δύο μάς έμενεν, ή να προσπαθήσωμεν να προλάβωμεν πάλιν άπιστον, ή να την ύποστηρίξωμεν με ότον ένεσι όλιγωτέραν ζημιαν μας. Ο ύψηγούμενος διετάχθη ν' αντίταξη τα πρόνομια του μοναστηρίου, και να επιτρέψη την είσοδον εις μόνον του: άξιωματικούς: συνωδευμένους υπό ευαριθμου φρουράς, ίκανής ν' άντισταθής έναντίον όλιγων τιών μοναχών άόπλων, επί τή συμφωνία όμως του ν' άπομακρυνθώσιν οι λοιποι στρατιώται. Ο ήγούμενος ώφειλε να υπάγη να τους ύποδεχθής εις τό έντευκτήριον. Ο Ουέρτας, εγώ και τινες άλλοι άρχηγοί, άποραρισμένοι, έστεκόμεθα όπισθεν του, οι λοιποί αδελφοί μας, παρατεταγμένοι εις την μονήν και την εκκλησιαν, εγείμιζον τα όπλα των και ητοιμάζοντο εις μάχη, όπως χρησιμεύωσιν εν περιπτώσει καθ' ήν ή μάχη ήθελεν έποβή αναπόφευκτος.

Αί διαταγαί ούται διεβιβάσθησαν και εξετελέσθησαν ταχέως και άταράχως. Αί όγκώδεις κιγκλίδες του μοναστηρίου ή οίχθησαν τριφύονται επί τους σροφιγγάς των, οι δέ Γάλλοι εισήλθον εις την αύλήν. Ο ήγούμενος με πρόσωπον σοβηρόν και άπαθές, τας χείρας έχων έσταυρωμένας, εντός μακρών χειρίδων, επί του βωμαλείου στήθους του, δρθιος, ακίνητος και μεγαλοπεπώς ιστάμενος μεταξύ δύο μοναχών. Εξ ών ο μόν εις έκράτει τον μέγαν σταυρόν, ο δέ τον Χρισόν επί του σταυρου, άνέμενε του: άξιωματικούς, τους όποιους ήκούομεν προχωρούντες θορυβωδώς και συνομιλούντας εις τον διάδρομον. Έστεκόμην πλησίον του Ουέρτα, όπισθεν του διαφράγματος του διαχωρίζοντος τό έντευκτήριον, και την μίαν χείρα έχοντας επί τής σκανδάλης των πιστολιών μας, την δ' άλλην επί τής λαβίδος του ξίφους, άνεμένομεν άνοπομόνως. Εις την δοκιμασιαν ταύτην, μεταξύ ζωής και θανάτου, ή καρδιά μου έπαλλε τόσον σφοδρώς, ώς ει ενόμιζον ότι έμελλε να διαβρήξει τό στήθος μου, . . . όχι από φόβον, και τουτο τό λέγω όχι προς κάυχημα, άλλ' από ψυχικήν άγωνίαν. Μοι έφάνη ότι πνοή άόρατος διήλθε διά των άνορθουμένων τριχών τής κεφαλής μου, και διά του υπό άφθόνος ιδρώτος καταβρεχόμενου μετώπου μου. Έπερίμενον, διότι εις την κρυπτήν όπου ευρισκόμεθα, να περιμένωμεν μόιον ήθνώμαθα, όχι όμως και να βλέπωμεν. Μόνος ο Ουέρτας, ιστάμενος έμπροσθεν μου, ήθνώατο να ρίψη εν θλέμμα επί τής αίθούσης, διά τής χαράδος του εν είδει αυλαίας περιπετάματος. Έγώ δέ εξ αίσθήματος, του όποιου ή εξήγησις δέν είναι δύσκολος, προσήλωσα επί του προσώπου του θλέμμα άπληστον, όπως μαντεύσω εκ των χαρακτήρων του την τύχην ήτις μάς άνέμενε

Μόλις ήκουσα φράσεις τινάς προφερθείσας γαλλιστί με όρος άπειλητικόν, και αφορης είδον τό μέτωπον του Ουέρτα καλυπτόμενον υπό νεκρωσίμου ώχρότητος· στεναγμός βραγχώδης εξήλθε του στήθους του, και όπισθοπόρησε κλονιζόμενος, ώς ει άόρατος δύναμις τον είχε πληγώσει θανασίμως. Έκπλάγεις,

άπολιθωθείς εις τό άπροσδόκητον τουτο συμβάν, έπροχώρησα διά να τον ύποστηρίξω εις τας άγκάλας μου.

Πλησιάζας, έλυσα τό αίτιγμα. Ο Δόν Ινέζος Άλβαρξός ευρίσκετο ενώπιόν μας! Ο Δόν Άλβαρξός, ο πατήρ τής Ιεστής: εδιδόκει την έπαρχίαν εν όνόματι του βασιλέως Ιωσήφ Ναπολέοντος· αυτός, επί κεφαλής των Γάλλων, ήρχετο να συλλάβη τους άνάρτας συνηθρισμένους εις τό μοναστήριον. . .!

Ο Δόν Καστάνος διέκοψεν επί μίαν στιγμήν εις τό μέρος τουτο την διήγησίν του, ώς ει ή άνάμνησις, ζωής: ά εισέτι ενώπιόν του, τώ ήτο λίαν άλγεινή, έπειτα στραφείς προς έμέ, επανέλαβε.

«Λοιπόν, κύριε, είπέτε με τόρα, τι ήθέλετε πράξει εις την θέσιν του Ουέρτα, ευρισκόμενος πρόσωπον προς πρόσωπον με τον θετόν πατέρα σας, με τον πατέρα τής μητητής σας; Ηθέλετε σύρει τό ξίφος εναντον του; . . . ή ήθέλετε φανή έπίσκοπος εις τον βρνον τον όποιον πρό όλιγων στιγμών είχετε κάμει; ή ήθέτε προδώσει την πατρίδα σας και εγκαταλείψει τους αδελφούς σας εις στιγμήν κινδύνου;

— Μά την αλήθειαν δέν ήξέωρω τί να είπω. . . Αλλά τι έπραξεν ο Ουέρτας;

— Τι έπραξεν ο Ουέρτας; Μετά μίαν στιγμήν τό μοναστήριον έπλημύβρηθεν αίματος και έπληρώθη πτωμάτων. Έγώ ο μόν Ουέρτας τό υπερασπίετο, ο δέ Άλβαρξός τό έκυριεύεν εξ έφόδου, οι Γάλλοι το παρέδιδον εις τας φλόγας του πυρός· ή δέ άποτροπαία λάμψις τής πυρκαϊάς, διερασιθείσα υπό του σφοδρου άνέμου τής καταιγίδος, προσεκάλεσεν εις τα όπλα όλους τους κατοίκους, έφορμήσαντας πανταχόθεν κατά των ξένων.

— Και έπειτα, επανέλαβον άνοπομόνιος, βλέπων ότι διέκοπτεν εκ νέου την διήγησίν του, δέν έπεσεν ο εις εκ των δύο εις την μάχην;

— Όχι! άντεϊπεν ο Ισπανός με σκυθρωπόν ύφος: επέπρωτο να συναντηθώσι βραθύτερον άλλαχού.

(Ακολουθεί)

Ο ΚΥΡΩΝ ΤΩΝ ΜΝΗΣΤΩΝ.

Η Λουκία έστηρίζετο επί του βραχίονος του εξαδελφου της Ραυμόνδου· ο μικρός και κομψός αύτης ποūs, περιβιβλημένος ύποδημάτιον εξ εξαισιου λεπτιου δέρματος, μόλις ήγγιζε την χλόην, ήτις εξετειναιο μέχρι τής δχθης του ποταμού· ή εύθαιμονία του έρωτος τή έδιδεν εύκνησιαν αρχαίας άμαζόνος. Κύανοι, λευκάθημα, και άλλα άθη κυρφορόχροα και έπίχρυσα εκρέμαντο εν είδει δέσμη: από του σκιαδιου της, τό όποιον απελώς εκράτει εις την λεπτοφυή αύτης χείρα· ή έσπερινή αύσα, βουκαλίζουσα τας μεγάλας λευκάς, διήνοιγε μαλθακώς την επί λευκού κραταίβου έρυθραν όθόνην της· περί δέ τό πρόσωπό της εκυμαίνετο ή ξανθή αύτης κόμη, την όποιαν